

gillian
anderson
halu

Suomentanut Maija Laura Kauhanen

LIKE

Englanninkielinen alkuteos: *Want*

This translation of *Want* is published by Like Publishing / Otava Publishing Company Ltd by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.

Copyright © Gillian Anderson, 2024
Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos
© Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Helsinki

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50446-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Sisällys

Alkusanat	9
Fantasioista	21
Kovat otteet	65
Palvottavana	97
Luvattomia unelmia	113
Vankina	151
Kinky	163
Tuntemattomia	189
Valta ja alistuminen	213
Kokeiluja	257
Lisää, lisää, lisää	279
Katsojat ja katsottavat	315
Minuun vetoaa...	339
Hellästi, hellästi	367
Kiitokset	413

Kutakin teoksen kirjoittajaa pyydettiin kertomaan tietyt yksityiskohdat itsestään ja tiedot sisällytettiin kunkin kirjeen loppuun. Kaikki eivät vastanneet kaikkiin kysymyksiin, ja tällöin tiedon paikalla lukee *ei vastausta*.

Etnisyys/alkuperä ja asuinmaa

Uskonto

Vuositulot

Seksuaalinen suuntautuminen

Suhdestatus

Lapsia

Alkusanat

Olin tuskin viittäkään, kun kirjailija Nancy Fridayn kulttiklassikko *Salainen puutarha: intiimi tunnustusteos naisten seksuaalisista kuvitelmista* vuonna 1973 putkahti yhdysvaltalaisten naisten kirjahyllyihin ja käsilaukkuihin, ja olin juuri täyttänyt seitsemän, kun se tavoitti englantilaisten naisten syvät rivit. *Salainen puutarha* paljasti, että naisilla oli yhtä laaja ja monimuotoinen sisäinen eroottinen elämä kuin miehilläkin. Vihdoin oli olemassa kirja, jossa tavalliset naiset, sekä nuoret että vanhat – ”sinä, minä ja naapurin rouva” – puhuivat kiertelemättä kiihottumisesta, itsetyydytyksestä sekä seksuaalisista haaveistaan ja toiveistaan. Heidän mielessään vain taivas oli rajana.

Fridayn kirjasta nähtiin, että monille seksi, jota harrastamme mielessämme, on kiihottavampaa kuin kuuminkaan tosielämän kohtaaminen. Mielikuvituksessamme olemme vapaita – omaksumistamme sosiaalisista sopivuussäännöistä, epävarmuudestamme tai vaikkapa pelosta, että saisimme kumppanimme kiusaantumaan – ja voimme antautua syvimpien, hurjimpien halujemme valtaan. Aluksi tämä oli provosoivaa, suorastaan vallankumouksellista, kunnes ennen pitkää kirjasta tuli miljoonia kappaleita myynyt maailmanlaajuinen menestysteos, joka kaikkien oli luettava.

En tiedä, oliko tietokoneanalyttikkona työskennelleellä äidilläni Fridayn kirja omanaan. Perheeni ei suinkaan ollut niin puritaaninen, että moista nidettä olisi karsastettu – mutta niin vapaamielinen kuin lapsuudenkotini olikin, se ei ollut sellainen kirja, jonka äiti olisi

jättänyt lojumaan sohvapöydälle. Ollessani kerran teininä naapureilla kylässä löysin sohvatyynyjen välisestä raosta *O:n tarinan*, ranskalaisen Anne Desclos'n kuuluisan eroottisen romaanin, ja totta hemmetissä luin muutaman sivun. Muistan myös yhden kerran, kun olin paljon pienempi ja tepastelin olohuoneeseen, jossa telkkari oli jäänyt päälle. Jähmetyin kuin hypnotisoituna katsomaan ruudulla näkyvää paris-kuntaa, joka oli verrattain kesyissä mutta selvästikin salaisissa yhteisissä puuhissa. Muistan vieläkin, kuinka poskia kuumotti, sydämenlyöntini kiihtyivät ja käsinkosketeltava häpeän tunne täytti mieleni.

Luin *Salaisen puutarhan* ensimmäistä kertaa valmistautuessani seksuaaliterapeutti Jean Milburnin rooliin televisiosarjassa *Sex Education*. Siihen kootut kirjeet ja haastattelut olivat hämmästyttävän intiimejä ja todella suorapuheisia. Niiden raaka, kipeä rehellisyys tyrmistyi minua. Ne eivät olleet siloteltuja eivätkä yrittäneet olla kaunokirjallisia – ne olivat kuin suoraan naisten syvälle kätketyn kai-puun salaperäisestä ytimestä. Ihmisen mielikuvituksella ei ole rajoja, eivätkä seksuaaliset halumme ja fantasiamme ole mikään poikkeus, mutta silti niihin suhtaudutaan tabuna. Kirja oli Fridayn vastaveto, kun joku miespuolinen kustannustoimittaja olisi halunnut poistaa eroottisen fantasian Fridayn paraikaa työn alla olleesta romaanikäsi-kirjoituksesta, ja tuota vastavetoa taas pidettiin niin vaarallisena, että se jopa kiellettiin Irlannissa. Naisten fantasioiden tuominen päivänvaloon myös herätti kiusallisia kysymyksiä – halusivatko naiset siis toteuttaa nämä kuvitelmat? Mitä merkitsi fantasioida jostakin, mikä oli epätavallista, kiellettyä tai peräti laitonta? Mitä se kertoi vakiintuneista sukupuolirooleista, joihin naiset oli ahdettu?

Sosiaaliset ja seksuaaliset suhteemme ovat kokeneet monia muutoksia niissä viidessäkymmenessä vuodessa, jotka *Salaisen puutarhan* ensipainoksesta on kulunut aikaa. Ovatko myös naisten syvimmit, salaiset toiveet nykyään erilaisia? Olen itse nainen ja minulla on oma seksuaalielämäni ja omat fantasiani, ja olin utelias tietämään, kuinka paljon muiden naisten erilaiset fantasiat muistuttaisivat omiani tai eroaisivat niistä.

Tämän kirjan teko alkoi kutsusta, joka esitettiin naisille kaikkialla maailmassa. ”Dear Gillian” -projektissa naisia pyydettiin paljastamaan seksuaaliset fantasiansa, ajatuksensa ja tunteensa, jotka pyörivät meistä monella mielessä mutta jotka vain harva lausuu ääneen. Minulla oli tilaisuus kerätä naisten puheenvuoroja kaikkialta maailmasta ja muodostaa niistä uusi kokoelma fantasioita uudelle sukupolvelle. Kustantajani teki verkkosivun, jonka kautta kirjeet pystyi lähettämään anonyymisti. Sitten odotettiin... Mielessämme oli paljon kysymyksiä: Olisiko naisista kiinnostavaa ja kiihottavaa tarttua kynään ja kertoa salaiset ajatuksensa muille? Mikä muuttuisi, kun luonteeltaan yksityisestä asiasta tulisi julkinen? Miten ihmiset reagoisivat? Tekstin lähettämisen takarajan koittaessa olimme saaneet kirjeitä yhteen laskettuna 800 000 sanan verran – meille lähetetyistä teksteistä olisi voinut tehdä ainakin kahdeksan kirjaa. Ilmeisesti tilausta oli.

Pyyntömme päästi valloilleen suoranaisten tulvan vilpittömiä, suorapuheisia, sydäntäsärkeviä, hauskoja ja sanalla sanoen riettaita avautumisia, joista näki, että fantasiat ovat yhtä kirjavia ja monimuotoisia kuin niiden kirjoittajatkin. Oli kirjeitä naisilta, jotka eivät olleet koskaan paljastaneet seksuaalisia salaisuuksiaan kenellekään – eivät ääneen eivätkä edes paperille – lukuun ottamatta aivan satunnaista tiedonmuruja, joka oli livahtanut heidän suustaan lasillisilla ystävän seurassa tai nautinnon huumassa kumppanin kanssa. Oli selvää, että ”Dear Gillian” -hankkeeseen osallistuminen tuntui heistä samaan aikaan vapauttavalta ja luvattomalta. Meille tuli kirjeitä teinityöiltä, joiden ensimmäinen seksikokemus oli vielä edessä; sinkkunaisilta, jotka olivat jumittuneet deittisovellustreffien ja yhdenillan juttujen loputtomaan oravanpyörään; uupuneilta pienten lasten äideiltä; naimisissa olevilta tai muuten pitkissä parisuhteissa eläviltä naisilta, jotka olivat kyllästyneitä aina siihen samaan vanhaan; transnaisilta ja muunsukupuolisilta; ja kuusi–seitsemänkymppisiltä, jotka olivat saaneet huomata, että vaihdevuosien jälkeisessä seksissä on puolensa. Kirjeitä tuli naisilta kaikista maailman kolkista – Kolumbiasta Kiinaan, Irlannista Islantiin, Liettuasta Libyaan, Uudesta-Seelannista Ugandaan, Romaniasta Ranskaan. Naisilta, jotka

olivat panseksuaaleja, biseksuaaleja, aseksuaaleja, aromanttisia, lesboja, heteroita ja queereja.

Yhteiskunta jaottelee naisia jatkuvasti lokeroihin, jotka rajaavat ja kontrolloivat identiteettejämme ja roolejamme – viettelevä rakastajatar, hellä äiti, tomera uranainen – mutta näistä fantasioista nähdään, ettei kenelläkään naisella ole vain yhtä muuttumatonta identiteettiä. Halusin kyseenalaistaa luokittelut, joihin naiset sullotaan – mutta! Kirjassahan on aina oltava rakenne ja järjestys! Kirjan koostaminen olikin sekä haasteellinen että kiehtova tehtävä: nautin asetellessani kirjeitä keskusteluun toistensa kanssa, kehitin systeemin ja seurasin, kuinka siitä muodostui rytmi, joka tuntuu välillä melkein runolliselta. Kirjeet ovat panneet minut miettimään myös omaa identiteettiäni: näyttelijän, naisen, kumppanin, aktivistin, yhdysvaltalaisen ja brittiläisen naisen luokitteluja. Tätä ajatellen ja projektille ominaisessa avoimuuden hengessä päädyin sisällyttämään kirjaan myös oman tekstini. Minua kiinnosti nähdä, miten se sopisi mukaan. Sulautuisiko se luontevasti joukkoon ja – vaikka sitä emme saa koskaan tietää! – vastaisiko se ihmisten odotuksia minusta?

En ole koskaan ajatellut seksuaalisuutta muuttumattomana oliona vaan minusta se on jotakin, mikä sopeutuu ja muovautuu sitä mukaa kuin itse vartun ja muutan muotoani, uudesta elämänvaiheesta ja etapista toiseen. Seksuaalisuuttani on aina luonnehtinut olennaisesti ajattelu ja tunteminen, ei pelkkä tekeminen. Koska olen näyttelijä, työni luonteeseen kuuluu lupa astua vaihtoehtoihin todellisuuksiin, aivan kuten fantasioissa. Jokaisella naisella, jonka nahkoihin asetun ja jonka maailmassa vierailen, on oma ainutlaatuinen sisäinen elämänsä, omat halunsa ja fantasiansa, ja niitä on tärkeä ymmärtää sen kannalta, mikä naista ajaa eteenpäin. Moni roolihahmoni onkin opettanut minulle uusia asioita seksistä ja seksuaalisuudesta.

Kun luin *Salaisen puutarhan* ensimmäisen kerran, minuun iski voimakkaimmin siinä esiintyvien naisten ylenpalttinen häpeä. Salaisten seksihalujensa sanallistaminen itselleen, saati muille, on vuonna 1973 ollut naisille kipeä paikka. Eiköhän tällä vuosituhannella olisi toisin,

ajattelin. Nyt, kun LGBTQIA+-yhteisöt ovat saaneet paljon enemmän näkyvyyttä, kun pornoteollisuus pyörittää miljardeja dollareita ja sellaiset television draamasarjat kuten *Sex Education*, *Euphoria* ja *Normal People* keräävät kymmeniä miljoonia katsojia, naiset varmaankin ajattelevat tällaisia ja puhuivat näistä jutuista yhtä mittaa? Ei nyt ihan.

Yllätyin siitä, kuinka monet naiset vielä nykypäivänäkin pitävät fantasiansa vain omana tietonaan. Monet kirjeiden kirjoittajista ovat avoimia ja itsevarmoja naisia, jotka tietävät seksuaalisen voimansa ja ottavat siitä ilon irti, mutta yhtä monet kertovat tuntevansa häpeää ja syyllisyyttä siitä, että etsivät seksuaalista hyvinvointia ja tyydytystä itselleen. Yksi kirjoittajista kertoo: ”Huomaan kummastelevani usein häpeää, joka tupsahtaa esiin halujeni mukana. Häpeävätkö kaikki ja esittävät vain, että eivät häpeä?” Monien on pakko pitää seksuaaliset fantasiansa vastaisuudessa salaisuuksina. Oli silmiä avaavaa lukea naisten omakohtaisia kertomuksia maista, joissa sosiaaliset normit – joissakin tapauksissa lakikin – eväävät mahdollisuudet kaikkeen muuhun kuin heteroseksuaalisiin suhteisiin ja avioliitossa tapahtuvaan seksiin. Kuitenkin myös niin sanotuissa vapaamielisissä yhteiskunnissa asuvat kirjoittajat kuvasivat usein ”häpeän”, ”kiusaantumisen” ja ”syyllisyyden” tunteita, pelkoa ja vastentahtoisuutta kertoa kumppaneilleen siitä, mitä he oikeasti ajattelevat seksin aikana, tai varsinkin yksin masturboidessaan.

Alaston totuus on kuitenkin tämä: minä en ole asiantuntija, eikä minulla ole tällä alalla ammatillista pätevyyttä. Olen näyttelijä, enkä siis aio analysoida näitä kirjeitä tai esittää selityksiä, vaan ainoa tavoitteeni, rakas lukija, on esitellä ne sinulle, jotta saat nauttia näistä suurenmoisista kirjeistä suodattamattomina. Seksifantasiat ovat aina kiehtoneet minua, ja tässä kirjassa olen toiminut ikään kuin kuraattorina, joka kokoaa nämä kauniit ja monimuotoiset puheenvuorot yksin kanssiin. Matka on ollut ihmeellinen, ja on ollut todella palkitsevaa nähdä kuinka erilaisia, mutta myös kuinka samanlaisia, olemme eri puolilla maailmaa. Tämän kirjan tarkoitus on tuoda naisten äänet kuuluviin ja tarjota meille mahdollisuus paitsi jakaa kokemuksiamme anonyymisti

myös paradoksaalisesti tulla nähdyiksi ja kuulluiksi. Haluan hälventää fantasioiden tabuunonetta ja korostaa sitä innostusta ja iloa, joita tämä kirja ja nämä kirjeet voivat toivon mukaan herättää lukijoissa kertoessaan fantasioista ja tuottaessaan representaatiota ja mahdollisuuden samastua.

Kirjeiden lukeminen antoi minulle paljon enemmän kuin kurkistuksen naisten eroottisiin mielikuvitusmaailmoihin – se tarjosi minulle myös ymmärryksen siitä, millaisissa tilanteissa fantasiat astuvat kuvaan. Monille naisille fantasiat ovat tärkeä lepo hetki työn ja vanhemmuuden paineista, pakoa harmaasta arjesta. Eräs kirjoittaja kertoo, että seksifantasiat ovat jo pitkään olleet hänen lohtunsa yksinäisessä avioliitossa: ”Minä harrastaisin seksiä kahdesti päivässä, jos voisin, kun taas mieheni eläisi tyytyväisenä vaikka ilman. Hän on usein saanut minut häpeämään seksin haluamistani, sitä että olen halunnut liian paljon ja ilmaissut sen. Sittenmin fantasioistani on tullut seuraalaisiani. Ne pyörivät usein aiheissa, joihin kuuluu se, että olen täydellisen vapaa, välitön ja villi.” Tuntuu ehkä masentavalta, että tämä kirje kuulostaa siltä kuin se olisi yhtä hyvin voitu kirjoittaa Nancy Fridaylle viisikymmentä vuotta sitten – joiltakin osin mikään ei ole muuttanut naisten elämässä. Joillekin naisille seksifantasiat ovat henkireikä. Eräässä kirjeessä todetaan: ”Luulen, että saan fantasioinnista elämähälyni.” Joillekin fantasiat taas ovat työkalu, jolla lisätään kiihottumista – jännittävän seksielämän täydentäjä, ei sen korvike.

Kaikkien tarkoituksellisten seksifantasioiden voima on siinä, että juonen laatijoina olemme me itse. Me olemme toimijoita, ohjailemme tapahtumia ja päätämme, kuka tekee kenellekin mitäkin ja miten, jokaista erinomaista, erityislaatuista, eroottista yksityiskohtaa myöten. Voimme tehdä mitä haluamme, kenen kanssa haluamme, niin monen kanssa kuin haluamme, milloin haluamme – vailla pelkoa, ilman sosiaalista tuomitsemista tai seuraamuksia. Se on minusta olennaista: mielikuvitus voi auttaa meitä löytämään omat halumme ja tarpeemme. Se antaa meille vapauden tutkia itseämme ja tutustua omaan kiihottumiseemme ja haluihimme ilman, että joudumme pelkäämään satutetuksi

tulemista tai arvostelua. Fantasiat ovat turvallinen tila. Ne eivät välttämättä ole samaa kuin se, mitä toivoisimme tapahtuvan oikeasti. Fantasioissa nimenomaan emme tarvitse kenenkään lupaa: fantasiointi on vapaavalintainen ja yleensä täysin yksityinen muistamisen ja kuvittelemisen muoto.

Ja kerta kaikkiaan, joskus kun todellisuus ei riitä, fantasiat tulevat apuun. Monissa teksteissä kirjoittajien tyydytys ja kiihottuminen ovat riippuvaisia siitä, kuinka viehättäviksi he kokevat itsensä tai millaisina he pelkäävät näyttäytyvänsä. Osa naisista kirjoittaa, ettei pysty sijoittamaan todellista itseään fantasioihinsa vaan kuvittelee olevansa tapahtumien keskellä miehenä, tuntemattomana naisena tai virheettömänä versiona itsestään, ”nuorempana ja terhakkarintaisempana”. Selvästikin nämä idealisoidut fantasiat itsestä tarjoavat turvapaikan, johon paeta itsensä arvostelemista ja epävarmuutta itsestään, omasta vartalostaan tai suorituksestaan. Niissä saa päästää irti, olla paras, seksikkäin, upein versio itsestään ja unohtaa murheet ”täydellisestä” vartalosta, raskauskiloista ja suonikohjuista. Eräs nainen kertoo: ”Minun on hyvin vaikea erottaa, mikä kiihottaa minua oikeasti ja mitä taas odotan itseltäni. Kaipa suurin fantasiani on saada tuntea, että minua todella halutaan. Ei vain alastomana vartalona, vaan juuri minuna ja minun vartalonani.”

Mistä sitten fantasioimme ja miksi? No, kuten kohta nähdään, meille lähetetyt seksifantasiat ovat yhtä moninaisia kuin niiden kirjoittajat. Eroottisen kaunokirjallisuuden, kuten E.L. Jamesin *Fifty Shades of Grey*n (2011), merkittävä vaikutus salaisiin haluihimme on selvästi nähtävissä, ja eroottinen sanavarastomme on ilmiselvästi laajentunut *Salaisen puutarhan* ajoista. Mukana on BDSM-fantasioita, joissa aikuiset ihmiset ottavat suostumuksellisesti alistajan tai alistuvan roolin, ja fantasioita, joissa vuorotellaan roolien välillä. On fantasioita, joissa on sidontaa ja piiskaamista, läimäyttimiä ja ruoskia, silmäsiteitä ja käsirautoja, kuristamista ja kahleita sekä kaikenkokoisia ja -muotoisia anaalitappeja, dildoja ja vibraattoreita. Kiinnostavaa kyllä

monet kirjeistä, joissa haaveillaan alistumisesta ja kontrollin luovuttamisesta toiselle, ovat tulleet naisilta, jotka kertovat työhönsä kuuluvan suurta vastuuta ja valtaa, minkä lisäksi he kantavat päävastuun kodista ja perheen elämästä. Minua kiehtoi myös, että joidenkin naisten fantasia on olla ”hucow”, mikä oli itselleni uusi termi (pääpiirteissään se tarkoittaa lypsettävänä olemista). Useat muut kertoivat fantasioivansa suojaamattomasta seksistä ja haluavansa tuntea, kun mies laukeaa sisään. Tässä näkyy sukupolvien välinen kuilu – aidsin jälkeisessä ajassa kasvaneille turvaseksi on oletusarvo. Nämä sukupolvet ovat myös täysi-ikäistyneet teknologisen ja digitaalisen vallankumouksen aikana, ja sillä on selvä vaikutus nykyajan seksiin, muussakin mielessä kuin pornon ympärivuorokautisena saatavuutena. Monia naisia miellyttää ajatus täysin toimivasta ja realistisesta miesrobotista, joka pysyy toteuttamaan kaikki seksuaaliset päähänpistomme – aikoinaan vain tieteiskirjallisuuteen kuuluneet kuvitelmat alkavat nykypäivänä kuulostaa aivan toteuttamiskelpoisilta.

Kuitenkin myös moni arkkityyppinen fantasia säilyttää edelleen suosionsa. Kaikista ryhmäseksifantasioista, joita kuvailtiin, vain murto-osa mahtui kirjaan, ja uusimpien tutkimusten mukaan ryhmäseksi onkin eräs yleisimmistä seksifantasioista. Samoin mukana oli vaikka millä mitalla fantasioita seksistä työpaikalla työkaverin tai pomon kanssa; uskaliaasta seksistä, jossa on riski jäädä kiinni rysän päältä; tirkistelyseksistä joko osallistujan tai tarkkailijan ominaisuudessa; seksistä yleisön edessä; seksistä tuntemattomien kanssa; seksistä luonnon helmassa. Odottamattomampia olivat kenties fantasiat seksistä lonkeroisen avaruusolennon tai puoliksi ihmisen, puoliksi pedon kanssa – sanalla sanoen kirjeissä vallitsi runsaudenpula.

Mennäkseni vakavampiin aiheisiin, vaikka mukaan ei haluttu sisällyttää kirjeitä, jotka saattaisivat laukaista traumareaktion, olisi epärehellistä jättää mainitsematta, että osa naisista fantasioi olevansa ”käytettävänä” seksuaalisesti tai tulevana siepatuksi ja sieppaajien raiskaamaksi. On kuitenkin tärkeää korostaa, että nämä ovat vain fantasioita. Ja ehkä fantasian tarkoitus on tarjota meille paikka, jossa

saamme kuvitella ja elää läpi potentiaalisesti vaarallisia ja alentavia-kin tilanteita turvallisesti oman mieleemme ja makuuhuoneemme suojuissa.

Minua jännitti hirveästi kirjoittaa oma fantasiani auki siinä pelossa, että joku vaikka tunnistaisi, mikä on minun (saati, että kustantajani tietäisi enemmän minusta kuin välttämättä haluaisin!). Rehellisesti sanottuna luulen, että minussa on kaksi puolta, kuten ehkä monissa muissakin naisissa: puoli, joka on hyvä pyytämään sitä mitä haluan, ja toinen puoli, joka myöntyy kumppanini toiveisiin ja jakaa sisimmät haaveensa kyllä mielellään, mutta vain silloin, jos kumppani aloittaa keskustelun (eikä silloinkaan kerro kaikkea). Johtuuko se häpeästä? Vai kertooko se siitä, että en luottaisi kenenkään haltuun niin intiimiä tietoa itsestäni? Vai ajattelenko, että on jotenkin parempi jäädä osin tuntemattomaksi? Onko meille kaikille jollakin tavalla hankalaa olla toisen läpikotaisin tuntema?

Kuten *Sex Educationin* roolihahmoni seksi- ja suhdeterapeutti tohtori Jean Milburn epäilemättä sanoisi, on hirvittävän terveellistä kertoa salaiset fantasiansa kumppanilleen. Hän sanoisi ehkä, että sellainen avoimuus lisää läheisyyttä, kiihottaa ja ilmentää luottamusta, joka voi vain vahvistaa seksuaalista kumppanuutta. Mutta toisaalta Jeanilla on hieman ongelmia omien rajojensa kanssa, enkä täysin luottaisi hänen arvostelukykyynsä intiimeissä suhteissa – oli mikä tohtori hyvänsä. Se on televisiota, ja Jeanin haparoiva moraalinen kompassi tarjoaa erinomaista viihdettä!

Joka tapauksessa, aina siitä hetkestä alkaen, kun sarjan ensimmäinen tuotantokausi ilmestyi Netflixiin, nähtiin että myös tosimaailmassa oli olemassa valtava yleisö, joka oli valmis sarjan suorapuheisuuden kaikessa seksiin liittyvässä. Kenellekään sarjan hahmoista, edes teini-ikäisille, ei ole epätavallista kertoa avoimesti syvimmistä ja pimeimmistäkään fantasioistaan, ja sanoisin tosiaan, että suuri osa niistä on pimeämpiä kuin useimmat tämän kirjan sivuilla kerrotut. Saamiemme vastausten määrä ja niissä kuvattujen yksityiskoh- tien intiimiys kuitenkin osoittavat, että monet naiset haluavat kertoa

omistaan, he haluavat tulla kuulluiksi, nähdyiksi ja vahvistetuiksi – aivan, he yksinkertaisesti haluavat. Siitä kirjan nimi.

Minua myös ilahdutti, että moni nainen päätti kirjeensä kertomalla, kuinka paljon nautintoa ja seksuaalista kiihottumista fantasian kirjoittaminen oli tuottanut heille. Ette arvaakaan, miten suurta iloa saan ajatellessani kaikkia teitä kauniita naisia ympäri maailmaa istumassa laitteidenne ääressä näpyttelemässä, kuvailemassa seksuaalisia unelmianne ja vuodattamassa ruudulle kätkeytyt halunne, himonne ja salaisuutenne. On aivan ihanaa nähdä, että ihmiset nauttivat eroottisuudestaan ja pitävät elämässään helvetin hauskaa.

Vielä sananen valikointi- ja toimitustyöstä. Haluan kiittää kaikkia, jotka käyttivät hetken elämästään ja kirjoittivat minulle kirjeen. Olen lukenut ne kaikki ja harkinnut jokaista huolellisesti. Niin kovasti kuin olisinkin halunnut saada kaikki kirjeet mukaan, tuhatsivuinen kirja ei ikävä kyllä ollut realistinen vaihtoehto. Olen pahoillani, jos kirjeesi ei ole mukana – se ei kerro mitään sen enempä kuvaamastasi fantasiasta kuin kirjoittamisesi tasosta. Tavoitteeni oli saada mukaan mahdollisimman laaja kirjo eri maiden, seksuaalisten suuntautumisten, uskontojen ja taustojen edustajia.

Taustatiedoksi kirjoittajilta kysyttiin seksuaalista suuntautumista mutta ei sukupuoli-identiteettiä. Kirjassa puhutaan kautta linjan ”naisista”, niin tyypistävää termiä kuin se onkin. Syy tähän on fantasioiden sukupuolittuneisuus. Kaikki kirjaan osallistuneet, olivatpa he naisia tai muunsukupuolisia, tietävät mitä tarkoittaa, kun patriarkaalinen yhteiskunta sysää äänemme ja halumme syrjään ja nostaa miesten fantasiat valokeilaan. Mitä laajemmalle äänemme kantavat, sitä selvemmin todella ymmärrämme, miten naiset ja muunsukupuoliset kokevat oman seksuaalisuutensa nykypäivänä. Ensimmäinen luku on osuvasti nimeltään ”Fantasioista” – se on johdatus tähän upeaan ja monipuoliseen valikoimaan naisten puheenvuoroja.

Tämä projekti on ollut paljon antoisampi kuin minä tai kukaan muukaan kirjan tekemisessä mukana olleista olisi uskaltanut toivoa – oikea väkevän intohimon hyökyaalto joka puolelta maailmaa. Teidän

avoimuutemme, itsetuntemuksemme ja luonteva kaunopuheisuutemme ovat lyöneet minut ällikällä, samoin kuin luottamuksemme, kun olette antaneet minun käydä vastauksenne läpi. Jos minulla on tämän kirjan varalle yksi toive, niin se, että kirja käynnistäisi uuden keskustelun seksuaalisesta vallasta, etenkin mitä tulee naisiin. Seksuaalisen vapautumisen on tarkoitettava vapautta nauttia seksistä omilla ehdoillamme ja vapautta sanoa ääneen se, mitä oikeasti haluamme, ei sitä, mitä meitä painostetaan haluamaan tai mitä arvelemme, että meidän odotetaan haluavan. Yksi asia on varma: seksifantasioilla on jatkossakin olennainen ja tarpeellinen rooli elämässämme naisina ja muunsukupuolisina. Ja kaikilla meillä on valta sanoa – ja saada – se, mitä todella, todella haluamme.

Gillian Anderson, huhtikuu 2024

Fantasioista

”Minä säilytän sinun salaisuutesi, jos sinä säilytät minun.”

”Minun fantasiani, minun sääntöni, vai mitä?”

Haluaisin ymmärtää itseäni. En tarkoita luonnettani, vaan itseäni ihmiseläimenä. Huomaan kummastelevani usein häpeää, joka tupsahtaa esiin halujeni mukana. Häpeävätkö kaikki ja esittävät vain, että eivät häpeä? Ihmisinä – eläiminä – olemme haluavia yksilöitä, mutta silti ajattelemme olevamme jotakin suurempaa, enemmän kuin tavalliset nisäkkäät: älyllisiä olentoja, jotka ovat perustaneet kaupunkeja ja keksineet, miten siemenistä kasvatetaan vihanneksia ja kuinka niitä kypsennetään tulella.

Etsin vastauksia. Teini-iässä elin lesbona, mutta mitä haluan nykyään? Pelkään hirveästi muutosta: olisi helpompaa lokeroida itsensä ja pysyä vankina, mutta olen varma, että olisin aika surullinen nainen. Haluan koskettaa ja tulla kosketetuksi, rakastaa ja tulla rakastetuksi. En voi kuvitella seksiä ilman tunnetta. Haluan, että toinen silittää hiuksiani ja ihoani, kertoo haluavansa minua. Haluan palvoa ja haluan että minua palvotaan – rakastelun vastavuoroisuus on minulle tärkeää. Samalla osa minusta tahtoisi tietää, millaista on olla pantavana. Onko mahdollista tuntea yhtä aikaa viehtymystä hellyyteen *ja* rajuuteen? Tuntee syvää, primitiivistä halua olla toisen vallan alla. Tuntematon kiehtoo minua.

Me naiset teemme kaikkemme saadaksemme olla omavaltaisia yksilöitä. Yhteiskunnassa, joka pyrkii kaikin tavoin pitämään meidät heikompana sukupuolena, huomaan halujeni asettuvan ristiriitaan järkiajatteluni kanssa. Siksikö minua hävettää aina, kun ajattelen alistumista? Niin kovasti kuin kuvittelemmekin olevamme vahvoja, meidät naiset on syntymästä saakka kasvatettu tuntemaan häpeää. Minä, kuten niin moni nainen, tunnen häpeää vartalostani. Siinä piilevät epävarmuuteni juurisyyt: olenko haluttava tämän näköisenä? En halua tulla esineellistetyksi ja kuitenkin haluan, että minua halutaan. Kaipa vastakohdat kiehtovat minua.

Toivon parisuhdetta, mutta pelkään. Ja jotenkin kaikki pelkoni tiivistyvät seksissä. Haluan, että toinen ihminen koskettaa minua, täyttää minut, saa minut janoamaan kosketusta. Haluan, että hän kertoo minulle, mitä pitää tehdä ja mitä sanoa, miten tehdä hänelle hyvää ja milloin lopettaa. Haluan, että orgasmiani viivytetään, haluan leikkiä rajoilla. Haluan luottaa toiseen ihmiseen niin syvästi, että on turvallinen olo alistua. Haluan vaikeroida nautinnosta ja myös kivusta. Haluan, että minut pauskataan makuulle ja otetaan – vaikka fantasia on epämääräinen ja tavanomainen, minun ei ole helppo myöntää totuutta: sitä, että haluan. Järkevä minäni rajoittaa fantasioitani – se on kiusaantunut *minusta*. Tiedän sen varmuudella. Haluaisin antaa mieleni laukata vapaana, mutta se on niin kovin, kovin vaikeaa.

Yritän silti, sinun vuoksesi mutta ennen kaikkea itseni vuoksi. Minulle on vihdoinkin selvinnyt, että pidän tanssimisesta, ja nyt olen juhlista ja nautin olostani. Näen ihmisen josta tykkään, mutta en ole varma onko hän huomannut minut, joten jatkan tanssimista. Hetken päästä tunnen jonkun käden hipaisevan selkääni ja käännyn katsomaan. Nähdessäni hänen kasvonsa hymyilen ja alan tanssia hänen kanssaan, ja tunnen kasvavan jännitteen väreilynä ihollani. Hitaasti, melkein kuin etukäteen suunnitellusti, hänen kätensä liikkuvat vyötärölleni ja minun käteni hänen niskaansa pehmeiden hiusten lomaan. En tiedä mitä tapahtuu, mutta sitten jo suutelemme. Suudelma on viipyilevä, ja minuuttien kuluessa olen yhä lähempänä häntä. Pitkin vartaloani seikkailevat kädet saavat minut tuntemaan, että kaipaen enemmän, ja ehdotan että menemme yksityisempään paikkaan. Löydämme vessan ja jatkamme suutelemista ja koskettelua siellä. Sitä mukaa kun kädet liikkuvat alemmas, adrenaliinitaso nousee ylemmäs, ja kiinnijäämisen mahdollisuus kiihottaa minua vielä lisää. Hän painaa minut kylmää kovaa seinää vasten, kasvot seinään päin. Hän vie kätensä takakautta pitkän hameeni alle ja alkaa sivellä minua alushousujen päältä. Kiihotun kun kangas hankautuu klitoristani vasten, ja juuri kun minusta alkaa tuntua, että saattaisin laueta, hän lopettaa. Pyydän häntä jatkamaan, mutta hän hyssyttelee minut hiljaiseksi ja

käskee kääntymään häneen päin. Tottelen, ja hänen kätensä ilmestyy suuni korkeudelle, sitten sormi painautuu huulilleni ja työntyy sisään. Pidän omasta maustani, se on muistutus siitä, että olen elossa. Sitten, samalla kun toisen käden sormi on suussani ja leikkii kielelläni, toinen käsi alkaa hieroa sisäreisiäni, kunnes haluan yhä kiihkeämmin saada lisää, ja pyydän sitä häneltä. Hän ei suostu. Sen sijaan hän koskettelee minua joka paikasta paitsi klitoriksesta, ja tunnen itseni haavoittuvaksi, kun seison siinä himoiten panoa ja tietäen, että kuka tahansa voi hetkenä minä hyvänsä astua ovesta sisään. Kun käsi viimein löytää tiensä klitorikselleni, pikkuhousuni ovat polvissa ja nyt iho on ihoa vasten. Koko käsi hyväilee minua, eivät pelkät sormet. Olen herkkänä ja kosketus hiertää vähän, mutta vain juuri sen verran, että ymmärrän antautuvani pian. Suutelemme, mutta minun täytyy saada lisää happea, joten pysähdyn vetämään syvään henkeä. Tunnen tarpeen tulla täytetyksi, ja hän täyttää minut. On kuin hän pystyisi lukemaan ajatukseni, haluni tuntea hänet sisälläni. Kaksi sormeaa liikkuu sisään ja ulos hitaasti mutta voimakkaasti. Aistin musiikin värähtelevän rinnassani, basson hyväilevän aivojani ja seksin tapahtuvan minulle, kaikki samaan aikaan. Musiikki ja tanssi, rakastelun rituaali.

Osa fantasiaa on se, että en tiedä tulenko, enkä välitä. Tunnen nautintoa mielessäni. Saanko vielä joskus tuntea sen ruumiissani? Ilon tulla kosketetuksi, olla rakastettu. Ilon saada olla nainen, joka on rakastunut luomaansa maailmaan.

Argentiinalainen • ei vastausta • alle 15 000 puntaa • homo/lesbo • ei suhteessa • ei

Haluaisin, että minulla olisi penis. Se on fantasiani. Rakastan kyllä tissejäni ja naiseuttani. Mutta haluaisin peniksen, jolla panna naista, tai monia naisia, huomioivasti ja suojatusti, mutta myös tulisen kiihkeästi. Haluaisin kokea nautinnon, jota miehet kokevat harrastaessaan seksiä naisen kanssa. Haluaisin kokea ennen kaikkea intohimon samanaikaisuuden. Se tuntuu varmasti mielettömältä. Siitä ei ole kauan, kun vielä halusin olla mies – tai kun luulin niin – mutta oikeasti halusin itselleni samat edut, jotka miehillä on. Heidän mahdollisuutensa ja heidän varmuutensa, mutta varsinkin heidän peniksensä.

Kaipaen teknologiaa, jonka avulla voisin tuntea, että minulla on penis, ja antaa naiselle niin paljon kiihottumista ja nautintoa kuin mahdollista. Kuumalle, seksikkäälle, hauskalle, ihanalle naiselle. ”Lähetäkää minulle sellainen”, pyydän maailmalta ympärilläni, ajatuksiltani, sinulta, kai. Eikö ole höpsöä? Olen hieman epätoivoinen, mutta yritän olla ajattelematta sitä liikaa. Kai minun on toistaiseksi hankittava kuminen penis ja löydettävä nainen, joka haluaa suudella minua ja harrastaa seksiä kanssani, noin alkajaisiksi. Vaikea tehtävä. En tiedä, kuka voisi neuvoa minua tai esitellä minut seksikkäille, hauskoille, naisellisille naisille. Se on perseestä. En myöskään ole mielestäni millään tavalla ruma, joten en tajua miksen löydä naista, joka haluaisi olla kanssani. En usko, että kukaan nainen on koskaan rakastanut minua, tai oikeastaan kukaan muukaan ihastukseni. Se tekee kipeää. Joskus tuo hiljainen torjunta vihloo sydäntäni. Jotenkin vain tunnen oloni yksinäiseksi, kun mietin sitä, etten saa naispuolisia osumia Tinderissä tai Bumblessa, enkä tosielämässä. Aikoinaan minun oli helppo tavata ihmisiä sovelluksissa. Mutta enää siitä ei tule mitään. Joskus minusta tuntuu, että olen väärässä paikassa, ehkä myös väärässä ajassa.

Haluankin paeta vieraaseen maahan, ja fantasioin että tapaisin jonkun, joka arvostaa ja haluaa minua. Ja rakastaa minua. Haluaisin kokea jotakin sellaista. Jotakin tervettä, jotakin ihanaa, jotakin lohdullista. Enkä halua pelkkää seksiä. Kaipaam kaunista, todellista ja rehellistä yhteyttä, vaikka se kestäisi vain hetken. Pienen sirpaleen aikaa. Suloista balsamia. Haluan vieläkin peniksen, mutta kaipa suurin fantasiani on löytää joku, jota rakastaa. Todella rakastaa ja tulla rakastetuksi. Kiitos tästä tilasta, jonka sain. Tämän kirjoittamisesta tuli parempi olo.

Mestitsi Ecuadorista • ei vastausta • alle 15 000 puntaa • bi/pan • ei suhteessa • ei